

κάθαρμα

κάθαρμα, το, ουσ. [<αρχ. κάθαρμα (= σκουπίδι)]. **1.** (υβριστικά) άνθρωπος αχρείος, πολύ ανέντιμος και κακοήθης, ανάξιος λόγου ή εμπιστοσύνης: «πρόσεχε αυτόν που κάνεις παρέα, γιατί είναι μεγάλο κάθαρμα». **2.** χαϊδευτική προσφώνηση φιλικού μας προσώπου, που χαρακτηρίζεται για την εξυπνάδα, την ευελιξία, την ικανότητά του να διαφεύγει από δυσάρεστες καταστάσεις ή να πετυχαίνει τους στόχους του: «πώς τα καταφέρνεις, βρε κάθαρμα, να βάζεις όλο τον κόσμο στο χέρι κι όλοι να σ' αγαπάνε;». Υποκορ. **καθαρματάκι, το**.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας